U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) N. M, b) nezl. J. M.**, **c) nezl. A. M.**, žalobci ad b) a c) zastoupeni matkou – žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, všichni státní všichni zastoupení Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 Az 60/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2006, č.j. OAM-225/LE-BE03-BE07-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2006, č.j. 48 Az 60/2006 – 31,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna soudem ustanoveného advokáta JUDr. Pavla Krupky se sídlem Litoměřice, Palachova 14, **s e u r č u j e** částkou 10 680 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále též „stěžovatelé“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jejich žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2006, č.j. OAM-225/LE-BE03-BE07-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovatelům k jejich žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně a) v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě

kterých by bylo možno učinit závěr, že ona nebo její nezletilé děti – žalobci b) a c) vyvíjeli ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně opustila svou vlast – Arménii spolu se svým manželem a nezletilou žalobkyní b) v prosinci 1993 z důvodu obav jejího manžela, že bude nalezen křesťanskými bojovníky, jež ho měli pronásledovat pro vyznávání jeho muslimského náboženství. Sama žalobkyně a) však uvedla v protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, že je náboženství jezídského a žádné problémy z tohoto důvodu v zemi původu neměla. Žalobkyní zmiňované jediné fyzické napadení její osoby výslovně spojovala se snahou útočníků získat od ní informace o pobytu jejího manžela. Tyto potíže byly tedy žalobkyni a) způsobeny soukromými osobami – křesťanskými bojovníky, nikoliv státními orgány a nebyly zapříčiněny její rasou, náboženstvím, národností, její příslušností k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Sama se o pomoc na státní orgány neobrátila, tudíž nevyužila tak ochranu, kterou jí dává právní řád její vlasti. Problémy žalobkyně a) v Rusku, kde v letech 1993 až 2003 pobývala, byly způsobeny tím, že v Rusku pobývala bez dokladů a tedy nelegálně. Jako důvody, pro které žádá o udělení azylu pro sebe a pro své děti – žalobce b) a c), žalobkyně a) uvedla obavy o život dětí ze smrti hrozící jim ve vlasti z náboženských důvodů kvůli problémům mezi křesťany a muslimy v Arménii a diskriminaci kvůli muslimskému původu jejich otce. Krajský soud přezkoumal žalovaným správním orgánem shromážděné informační zdroje k objasnění situace v zemi původu žalobců, jejich objektivitu a následné zhodnocení žalovaným ve vztahu k okolnostem uváděným samotnou žalobkyní a). Na základě takto zjištěného skutkového stavu se pak krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobců není dán žádný z azylově relevantních důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Dále krajský soud uvážil, že osobní poměry žalobců rozhodné pro posouzení, zda splňují či nesplňují podmínky pro udělení humanitárního azylu, byly objasněny dostatečně a závěr žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu není se shromážděnými podklady v logickém rozporu. Neshledal v rámci svého posouzení u žalobců ani existenci překážek vycestování stanovených v ust. § 91 zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č.j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelé spatřují přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud

pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatelé v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentují důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu považují za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelný ve vztahu k důvodům uvedeným v ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud pochybil, pokud si neobstaral informace o postavení muslimů a jezídů v Arménii. Dopustil se podle stěžovatelů nesprávného právního posouzení ohledně důvodů pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, když se spokojil s tvrzením žalovaného, že jednání křesťanských bojovníků nebylo zapříčiněno ze strany státních orgánů. Nesprávně klade také stěžovatelce k tíži, že se neobrátila na státní orgány s žádostí o pomoc, ačkoliv poukázala na vraždu jejích příbuzných spáchanou křesťanskými bojovníky. Na podporu svých tvrzení cituje stěžovatelka rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 75/5005 – 75 ve věci omezení striktní aplikace procesní normy, jmenovitě ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., z čehož dovozuje povinnost Nejvyššího správního soudu upřednostnit závazky z mezinárodního práva. Krajský soud i žalovaný správní orgán se dopustily dále pochybení ve vztahu ke směrnici Rady ES č. 2000/43/ES v důsledku porušení práv stěžovatelky touto směrnicí chráněných. Stěžovatelé namítají současně splnění podmínek pro vztáhnutí překážky vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu zejména z důvodu zavraždění jejích příbuzných z důvodu jezídské národnosti a muslimské víry ze strany křesťanských bojovníků, nepotrestaných za tyto skutky.

S klíčovou otázkou, zda stěžovatelé mohou odvozovat své vlastní předpoklady pro udělení azylu od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť je tato osoba jejich manželem či otcem, se Nejvyšší správní soud již vypořádal např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č.j. 1 Azs 41/2005 – 63, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, www.nssoud.cz. Ustanovení § 12 zákona o azylu nemůže nikdy působit zprostředkovaně, nýbrž se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého stěžovatele. Stěžovatelé se tedy pro sebe nemůžou s úspěchem domáhat užití ust. § 12 zákona o azylu, jehož podmínky zjevně nesplňují.

Rozsahem zjišťovaní informací o zemi původů stěžovatelů správním orgánem za situace, kdy stěžovatelé osobně neměli ve své vlasti žádné potíže se soukromými osobami, ani se státními orgány, z důvodu azylově relevantních podle ust. § 12 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval mimo jiné i ve shora uvedených rozsudcích a dále v rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 – 38, publikovaném pod č. 42/2003 Sb. NSS, kde ohledně povinnosti tvrzení v řízení o azyl judikoval: *„Jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné.“* S přihlédnutím ke konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu postupoval žalovaný plně v souladu s požadavky zákona, neboť stěžovatelé v průběhu správního řízení vůbec netvrdili, že osobně byli nebo mohli být pronásledováni v pojetí zákona o azylu, v daném případě jmenovitě z důvodů náboženství či národnosti. V této věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 – 61, www.nssoud.cz, konstatoval: *„Žadatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení.“*

Stěžovatelka a) rovněž namítla nesoulad rozhodnutí žalovaného správního orgánu se závazky vyplývajícími pro něho z mezinárodního práva, toto tvrzení je však zcela obecné a nelze z něj dovodit, jaké konkrétní pochybení stěžovatelka a) správnímu orgánu vytýká.

Stížní námitka ohledně pochybení krajského soudu a správního orgánu ve vztahu ke směrnici Rady ES č. 2000/43/ES je nepřípustná podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatelka a) tento důvod neuplatnila v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ačkoliv tak učinit mohla. Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS, v němž zaujal právní názor, že *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží*“. Obiter dictum Nejvyšší správní soud dodává, že citovaná směrnice stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání, tudíž upravuje zcela odlišný okruh právních vztahů.

Problematikou soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 91 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 – 40, publikovaný pod č. 260/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 – 60, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 25. 5. 20005, č. j. 3 Azs 272/2004 – 67, www.nssoud.cz. V souvislosti s výše uvedeným Nejvyšší správní soud upozorňuje na zásadní okolnost v posuzované věci, tj. že manžel dle tvrzení stěžovatelky a) je od roku 2000 nezvěstný, tudíž pominuly důvody pro obavy stěžovatelů z návratu do vlasti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti zastoupeni advokátkou Mgr. Bohdanou Novákovou na základě plné moci ze dne 14. 3. 2007. V takovém případě není nárok na hotové výdaje a odměnu za zastupování dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., v návaznosti na ust. § 120 s. ř. s.

Stěžovatelům byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát JUDr. Pavel Krupka se sídlem Litoměřice, Palachova 14, který kasační stížnost stěžovatelů dle výzvy soudu doplnil. V tomto případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.), ačkoliv si stěžovatelé následně zvolili zástupcem pro řízení o jejich kasační stížnosti na základě plné moci advokátku Mgr. Bohdanu Novákovou. Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta JUDr. Pavla Krupky částkou 10 080 Kč dle ust. § 7 ve spojení s ust. § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva společné úkony právní služby při zastupování tří stěžovatelů – první poradu s klienty včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění

kasační stížnosti ze dne 22. 2. 2007. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Advokátovi JUDr. Pavlu Krupkovi se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 10 680 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu